

PERKEMBANGAN MORFOLOGI DAN FONOLOGI

CIKLUS YUKODLAKA

Izdavač: ZNAK SAGITE

Stiven King

CIKLUS VUKODLAKA

Prevod: Vasa Čurćin

U spomen Dejvisa Gruba i svih glasova Slave

U smrdljivoj tami štale, on podiže svoju čupavu glavu. Njegove žut, glupe oči zasijaše. "Ja gladan", prošapta on.

Henri Elender "Vuk"

Trideset dana ima Septembar, April, Jun i Novembar,
svi ostali sem Drugog imaju trideset i jedan, Kiša i sneg i veselo
sunce, i u svakom po pun mesec jedan.

Dečija pesma

JANUAR

Negde visoko, mesec sija, debeo i pun - ali ovde u Tarker Milsu, Januarska mećava je napunila nebo snegom. Vetar urla svom svojom snagom niz napustenu Centralnu Aveniju; narandžasti gradski čistači snega su se davno predali.

Arnija Vestruma, železničara GS&WM Železnice, oluja je zarobila u maloj signalnoj postaji devet milja od grada; njegov mali benzinac je ostao na sinama, okružen nanosima snega, on čeka da mećava prestane, igrajući pasijans Sedam Sa Sedam, sa spilom masnih Bicikl karata. Napolju, vetar vrišti. Vestrum nelagodno diže glavu, a onda ponovo spusta pogled na svoju igru. Na kraju, to je samo vetar...

Ali vetar ne grebe na vrata... i ne zavija da bude pušten unutra.

On ustaje, visok, suvonjav čovek u vunenoj jakni i železničkom odelu, Kamel cigareta mu viši iz jednog ugla usta, njegovo izabrano Novoenglesko lice, u mekim narandžastim tonovima osvetljava kerozinska lampa koja viši na zidu.

Grebanje ponovo počinje. Nečiji pas, misli on, izgubljen i želi da bude pušten unutra. To je sve... ali ipak, on zastaje. Bilo bi neljudski ostaviti ga tamo napolju na hladnoći, misli (a ni ovde nije mnogo toplije; i pored grejača na baterije, može videti hladni oblak svog daha) - ali ipak on okleva. Hladni prst straha ga probada ispod srca. Ovo je bilo loše doba u Tarker Milsu; predskazanja zla su se pojavljivala na zemlji. Velska krv njegovog oca je snažno tekla u Arnijevim venama, i nije mu se dopadalo kako stvari stoje.

Pre no što može odlučiti šta da radi sa posetiocem, duboko cviljenje postaje režanje. Čuje se tresak dok nešto neverovatno teško udara o vrata... udaljava se.. udara ponovo. Vrata se tresu u svom okviru i oblaci snega se pojavljuju na vrhu.

Arni Vestrum zvera okolo tražeći nešto cime bi podupro vrata, ali pre no što može uraditi nešto više od posezanja za labavom stolicom na kojoj je sedeo, režeća stvar ponovo udara o vrata neverovatnom snagom, rascepljujući ih celom dužinom.

Drže jos samo sekund, nagnuta ka unutra, i zaglavljen izmedju njih, udarajući i ritajući se, sa njuškom povučenom nazad u grimasi i žutim, sjajnim očima, je najveći vuk koga je Arni ikad video...

I njegovo režanje zastrašujuće zvuci kao ljudske reči.

Vrata se lome, ječe, popuštaju. Za sekund, stvar će biti unutra.

U uglu, medju gomilom alata, pijuk je naslonjen na zid. Arni poseze za njim i grabi ga dok se vuk probija unutra i saginje, sa žutim očima uprtim u čoveka u uglu.

Njegove usi su povučene na nazad, dlakavi trouglovi. Jezik mu viši iz usta. Iza njega, sneg ulazi kroz vrata, rascepljena po sredini.

On skače uz režanje, i Arni Vestrum zamahuje pijukom.

Jednom.

Napolju, blede svetlo lampe isprekidano obasjava sneg kroz uništena vrata.

Vetar ropče i zavija.

Krici počinju.

Nešto neljudsko je došlo u Tarker Mils, neprimetno kao pun mesec koji pohodi noćno nebo daleko gore. To je Vukodlak, i razlog njegovog dolaska je razlog dolaska raka, ili psihopate-ubice, ili rušilačkog tornada. Njegovo vreme je sada, njegovo mesto je ovde, u ovom malom Mejnskom gradiću gde su crkvene večere od pasulja nedeljni događaj, gde mali dečaci i devojčice jos uvek nose jabuke svojim nastavnicima, gde se Izlasci U Prirodu Kluba Starijih Gradjana religiozno saopštavaju u nedeljnim novinama. Iduće nedelje, vesti će biti mračnije vrste.

Napolju, sneg je počeo da prekriva njegove tragove, i urlikanje vetra zvuci divlje i zadovoljno. U tom bezdušnom zvuku nema ni boga ni svetla - samo crna zima i tamni led.

Ciklus Vukodlaka je počeo.

FEBRUAR

Ljubav, Stela Rendolf misli, ležeći u svom uskom devičanskom krevetu, i kroz njen prozor prolazi hladno, plavo svetlo punog meseca na Dan Svetog Valentina.

Oh ljubav ljubav ljubav, ljubav bi bila kao.

Ove godine Stela Rendolf, koja radi u Tarker Milsovom Zasej-I-Pozanji, je primila dvadeset čestitki - jednu od Pola Njumena, jednu od Roberta Redforda, jednu od Džona Travolte... čak i jednu od Ejsa Frilija iz rok grupe Kiss. Stoje otvorene na komodi na drugom kraju sobe, osvetljene hladnim, plavim sjajem meseca. Poslala ih je sama sebi, ove godine kao i svake druge.

Ljubav bi bila kao poljubac u zoru... ili poslednji poljubac, onaj pravi, na kraju Harlekinovih ljubavnih priča... ljubav bi bila kao ruže u sumraku...

Smeju joj se u Tarker Milsu, da, budi siguran u to. Mali dečaci pričaju viceve o njoj i keze se iza ruku kojima prekrivaju usta (a ponekad, ako su bezbedni prekoputa ulice i Šerif Niri nije u blizini zapevaće Debela - debela - dva - sa - četiri svojim slatkim visokim zadirkujućim sopranima), ali ona zna za ljubav, i za mesec. Njena mladost je polako napusta, a i previše je teška, ali ove noći snova sa mesecom čiji gorki plavi zraci prolaze kroz mrazom išarani prozor, cini joj se da je ljubav jos uvek mogućnost, ljubav i miris leta dok on dolazi...

Ljubav bi bila kao grubi dodir muškog obraza, to trenje i grebanje.

I odjednom čuje se grebanje po prozoru.

Ona se oslanja na laktove, čaršav pada sa njenih velikih grudi. Mesecinu je zaklonila mračna silueta - bezoblična ali očigledno muška, i ona misli: Ja sanjam... i u mojim snovima, dozvoliću mu da dodje... u mojim snovima dozvoliću sebi da mu dodjem. Oni koriste reč prljavo, ali reč je čisto, to je prava reč; ljubav bi bila kao dolazak.

Ona ustaje, uverena da je ovo san, jer tamo zaista čući čovek, čovek koga zna, čovek koga sreće na ulici svakog dana. To je -

(ljubav ljubav dolazi, ljubav je došla) Ali dok njeni mesnati prsti dodiruju hladnu ručku prozora, ona vidi da to uopšte nije čovek; napolju je životinja, ogromni, dlakavi vuk, njegove prednje šape na spoljnoj prozorskoj dasci, njegove zadnje noge do kukova zarivene u nanos snega na zapadnoj strani njene kuće, ovde u predgradju.

Ali Valentinovo je i biće ljubavi, ona misli; oči su je prevarile čak i u sopstvenom snu. To je čovek, taj čovek, i on je tako grešno privlačan.

(greh da ljubav bi bila kao greh) I on je došao ove mesečinom osvetljene noći i on će je uzeti. On će -

Ona otvara prozor i nalet hladnog vetra koji joj talasa svilenu plavu spavaćicu joj govori da ovo nije san. Čovek je nestao i nećim nalik na nesvesticu ona shvata da ga nikada nije ni bilo. Ona drhteći nesigurno zakorači nazad i vuk glatko uskače u njenu sobu i otresa se, praveći nestvarni oblac snega u tami.

Ali ljubav! Ljubav je kao... kao... kao vrisak -

Prekasno se priseca Arnija Vestruma, rastrgnutog u železničkoj postaji zapadno od grada pre samo mesec dana. Pre kasno...

Vuk korača ka njoj, žut oči mu sijaju hladnom zeljom. Stela Rendolf se polako povlači prema svom uskom devičanskom krevetu, dok zadnji deo njenih naduvenih kolena ne udari o okvir i ona pada na njega.

Mesecina deli čupavo krzno zveri srebrnim zrakom.

Na komodi, čestitke za trenutak zadrhte od povetarca koji dopire sa otvorenog prozora; jedna od njih pada i lenjo se ljuljuška ka podu, sekuci vazduh u širokim tihim lukovima.

Vuk stavlja svoje šape na krevet pored nje, jednu sa svake strane, i ona može osetiti njegov dah, vreo ali nekako nije odbojan. Njegove žut oči su uprte u nju.

"Ljubavnice," ona šapuće, i zatvara oči.

On se obrusava na nju.

Ljubav je kao umiranje.

MART

Poslednja prava mećava ove godine - težak, vlažan sneg koji se stvrdnjava dok se sumrak spusta a noć približava - je raznela grane po Tarker Milsu, uz glasno pucketanje trulih grana. Majka Priroda potkresuje svoje drveće, Milt Šturmfuler, gradski bibliotekar, kaže svojoj ženi uz kafu. On je sitan čovek, uske glave i bledih plavih očiju, koji maltretira svoju lepuškastu, tihu ženu već dvanaest godina. Malo ko nazire istinu - jedna od tih je Džoan, žena šerifa Nirija - ali grad može biti mračno mesto, i niko ne može biti siguran sem njega. Grad čuva svoje tajne.

Miltu se njegova dosetka toliko dopada da je ponavlja: Da, Majka Priroda potkresuje svoje drveće... i onda svetla nestaje i Dona Li Šturmfuler ispusta prigušeni vrisak. I prosipa svoju kafu.

Počisti to, njen muz kaže ledeno. Počisti to... sada.

Da, dragi. Evo.

U tami, ona traži krpu da počisti prosutu kafu i udara kolenom o ivicu stolice. Ona uzvikuje od bola. U mraku, njen muz se grohotom smeje. Bol njegove žene ga zabavlja više od ičega, izuzev možda onih šala koje objavljuju u Riders Dajdžestu. Te šale - Humor U Uniformi, Život U Onim Sjedinjenim Državama - ga stvarno oduševljavaju.

Pored drveća, Majka Priroda je ove divlje Martovske noći potkresala i par električnih kablova kod Tarker Bruka; sneg je prekrrio kablove, postajući sve teži i teži, dok se nisu prekinuli i pali na put kao leglo zmija, lenjo se izvijajući i strcajući plavičasti plamen.

Ceo Tarker Mils je utonuo u tamu.

Kao da je postigla šta je htela, oluja počinje da slabi, i malo pre ponoći temperatura se sa trideset tri spustila na šesnaest. Lapavica se čvrsto smrzava praveći uvrnute skulpture. Pašnjak Starca Hegjua - poznat i kao Polje Od Četrdeset Akri - poprima staklast izgled.

Kuće ostaju mračne; furune su zatvorene i hladne. Nijedan electricar nije jos sposoban da dodje klizavim putevima.

Oblaci se razdvajaju. Pun mesec proviruje izmedju preostalih pramenova. Led koji pokriva Glavnu Ulicu sija poput kosti mrtvaca.

U noći, nešto počinje da zavija.

Kasnije, niko neće moći da kaže odakle je zvuk došao; bio je svugde i nigde dok je pun mesec obasjavao zamračene kuće u naselju, svugde i nigde dok se Martovski vetar dizao i naricao kao mrtvi Ratnik koji duva u svoj rog, lepršao je na vetru usamljen i divalj.

Dona Li ga čuje dok njen muz siledzija spava snom pravednika pored nje; šerif Niri u pidžami ga čuje dok stoji za prozorom spavaće sobe svog apartmana u Ulici Laurel; Oli Parker, debeli i neuspešni direktor osnovne škole ga čuje u svojoj spavaćoj sobi; i drugi ga takodje čuju. Jedan od njih je dečak u kolicima.

Niko ga ne vidi. I niko ne zna ime beskućnika koga je electricar nasao idućeg jutra kad je konačno došao do Tarker Bruka da popravi pokidane kablove. Beskućnik je bio prekriven ledom, glava povijena unazad u tihom vrisku, izlizani stari kaput i kosulja ispod njega progriženi. Beskućnik je sedeo u smrznutoj barici sopstvene krvi, buljeći u srušene kablove, sa rukama u odbrambenom položaju i ledom izmedju prstiju.

Svuda oko njega su bili tragovi šapa.

Tragovi vuka.

APRIL

Do sredine meseca, zadnje snežne oluje su se pretvorile u pljuskove i nešto neverovatno se dešava u Tarker Milsu: on počinje da ozelenjava. Led u valovu za krave Metija Telingema se otopio, i ostaci snega u delu šume zvanom Big Vuds se polako smanjuju. Izgleda da će se staro i divno čudo ponovo dogoditi. Proleće će doći.

Meštani to proslavljaju na svoj način uprkos senci koja se nadvila nad gradom. Baka Hegju pece pite i ostavlja ih na prozorskoj dasci da se hlade. Nedeljom, u Baptističkoj crkvi Božije milosti, Presvetli Lester Louv čita iz psalama Solomonovih i govori molitvu "Proleće Gospodnje Ljubavi". Sa druge strane Kris Rajtson, najveći pijanica u Tarker Milsu, upražnjava svoje Veliko Prolećno Napijanje i tetura se u srebrnastoj nestvarnoj svetlosti skoro punog Aprilskog meseca. Bili Robertson, barmen i vlasnik paba, jedinog saluna u Tarker Milsu, ga posmatra i šapuće konobarici, "Ako taj vuk uzme nekog noćas, to će biti Kris."

"Nemoj govoriti o tome," konobarica odgovara, stresajući se. Njeno ime je Elis Furnije, dvadeset četiri joj je godina, ide u Baptističku crkvu i peva u horu zato što se zaljubila u Presvetlog Louva. Ali ona planira da napusti Mils ovoga leta; ljubav, ne ljubav, sve ovo sa vukom je počelo da je plasi. Ona pretpostavlja da bi napojnice mogle biti veće u Portsmautu... i jedini vukovi tamo, nose marinske uniforme.

Noći u Tarker Milsu, dok se mesec popunjava po treci put ove godine, su neprijatne... dani su bolji. U gradskom parku su se odjednom pojavile pregrsti zmajeva svakog popodneva.

Bredi Kinkejd, jedanaest godina star, je dobio Lešinara za rođendan i izgubio sav osećaj za vreme, uživajući u načinu na koji mu se zmaj trza u rukama kao živo biće, gledajući ga kako ponire i uzdiže se po plavom nebu iznad bandstenda. On je zaboravio da

treba otići kući na večeru, on je nesvestan da su ostali otisli jedan po jedan, sa svojim kockastim zmajevima, šator-zmajevima i Aluminijskim Letačima sigurno smestenim ispod njihovih miski, nesvestan da je sam.

Dan zamire i sve duže plavičaste senke ga konačno podsećaju da se predugo zadržao - i da se mesec upravo diže nad drvećem na obodu parka. Po prvi put to je topli-mesec, naduven i narandžast umesto hladan i beo, ali Bredi ovo ne primećuje; on jedino misli kako je predugo ostao, otac će ga verovatno izbiti... i mrak dolazi.

U školi se smejaio šarolikim pričama svojih drugova o vukodlaku za koga kažu da je ubio beskućnika proslog meseca, Stelu Rendolf pre dva meseca i Arnija Vestruma mesec pre toga. Ali sad se ne smeje. Dok mesec pretvara Aprilski sumrak u krvavo-crveni sjaj pecnice, priče izgledaju i suviše stvarno.

On počinje da namotava najlon na svoj kalem, najbrže što može, dovlačeći Lešinara, sa njegova dva zakrvavljena oka, sa smracujućeg neba. On ga spusta prebrzo, a povetarac iznenada nestaje. I zmaj pada iza bandstenda.

On kreće ka njemu, namotavajući najlon dok hoda, nervozno se osvrćući preko ramena... i odjednom najlon počinje da se koprca i pokreće u njegovoj ruci, grčeći se i opustajući. Podseća ga na njegov štap za pecanje kada je uhvatio neku krupnu u Tarkers Strimu, iznad Milsa. On gleda u to, drhteći, i zica se opušta.

Prodoran urlik odjednom ispunjava noć i Bredi Kinkejd vrišti. On sad veruje. Da, on veruje sada, svakako, ali prekasno je i njegov vrisak je izgubljen u tom režećem urliku koji se diže u iznenadnom, zastrašujućem glisandu do zavijanja.

Vuk trči ka njemu, trči na dve noge, njegovo čupavo krzno mesecom obojeno narandžasto, njegove oči dve blještave zelene svetiljke, i u jednoj sapi - sapi sa ljudskim prstima i kandžama na mestima gde bi trebali biti nokti - se nalazi Bredijev Lešinar zmaj. On divlje leprša.

Bredi se okreće da beži i suve ruke ga odjednom obavijaju; on oseća nešto nalik na krv i cimet, i nadjen je sutradan naslonjen na spomenik Palim u ratu, obezglavljen i rastrgnut, sa Lešinar zmajem u jednoj stisnutoj ruci.

Zmaj leprša, kao da pokušava da poleti, dok se potraga okreće, užasnuta i zgdjena. On leprša zato što je povetarac već počeo. On leprša kao da zna da će ovo biti dobar dan za puštanje zmajeva.

MAJ

Noć pre Nedelje Dolaska Kući u Baptističkoj crkvi Božje milosti, Presvetli Lester Louv ima užasan san iz koga se budi, drhteći, okupan u znoju, buljeći u uske prozore parohije. Kroz njih, preko puta, može videti svoju crkvu. Mesecina pada kroz prozore parohijske spavaće sobe u postojanim srebrnim zracima, i za trenutak on je uveren da će ugledati vukodlaka o kome su svi stari samci šaputali. Onda zatvara oči, preklinjući za oproštaj zbog svoje sujeverne pogreske, završavajući svoju molitvu prošaputavši "U Isusovo ime, amen" - tako ga je majka naučila da završava sve svoje molitve.

Ah, ali san...

U snu bilo je sutradan i on je držao liturgiju Povratka Kući. Crkva je uvek puna na Povratak Kući Nedelju (samo najstariji od starih samaca je jos uvek zovu Nedelja Starog Doma), i umesto da gleda na poluprazne ili sasvim prazne klupe, kao što Nedeljom obično radi, svaka klupa je puna.

U snu je propovedao sa zarom i snagom koju retko postize u stvarnosti (on često monotono peva, što bi mogao biti jedan od razloga zašto je broj poklonika Božje milosti tako dramatično opao u zadnjih desetak godina). Ovog jutra njegov jezik je naizgled dotaknut Vatrom Uznesenja, i on shvata da drži najveću propoved svog života, i njena tema je: ZVER HODA MEDJU NAMA. Opet i opet on se vraća na pouku, jedva svestan da mu je glas postao grub i jak, da su mu reči poprimile skoro pesnički ritam.

Zver, kaže im on, je svuda. Veliki Sotona, kaže im on, može biti svuda. Na srednjoškolskoj igranci. Kupujući paklo Marlboroa i Bikov butanski upaljac dole u Trznom centru. Stojeći ispred Brajtonove Apoteke, jedući Slim Džim, i čekajući da uhvati Grejhaund iz Bangora u 4:40. Zver može sedeti pored vas na rok koncertu ili

jedući parce pite u Čavrljaj i Klopaj na Glavnoj Ulici. Zver, kaže im on, dok mu se glas spusta do drhtućeg šapata, i nijedno oko ne skida pogled sa njega. Sad su njegovi. Pazite na Zver, i on je ovde, sada, u Tarker Milsu. On-Ali ovde on prekida, njegova rečitost je nestala, zato što se nešto strasno dešava u njegovoj sunčanoj crkvi. Njegova publika počinje da se menja, i on sa užasom shvata da se oni pretvaraju u vukodlake, svi oni, sve tri stotine njih: Viktor Boul, glavni poslovodja, obično tako bled, debeo i mek... njegova koza postaje mrka, očvrscava, zatamnjuje se dlakama! Vajolet MekKenzi, koja predaje klavir... njeno mršavo usedeličko telo se popunjava, njen tanak nos se spljoštava i širi! Debeli profesor fizike, Elbert Frimen, kao da postaje jos deblji, njegovo svetlucavo odelo puca, prameni dlake ispadaju kao punjenje iz stare sofe! Njegove debele usne se povlače nazad kao besike otkrivajući zube veličine klavirskih dirki!

Zver, Presvetli Louv pokušava da kaže u svojim snovima, ali reči ga izdaju i on se odmiče od svoje propovedaonice u užasu dok se Kal Blodvin, glavni crkvenjak Božije Milosti, tetura niz sredisnji red klupa, režeći, sa novcem koji je ispadao iz srebrne posudice za dobrovoljne priloge, glave nagnute u stranu. Vajolet MekKenzi skače na njega i oni zajedno padaju na klupe, grizući se i vrišteći glasovima koji su skoro ljudski.

I sada se i drugi pridružuju, zvuk je kao u zoološkom vrtu za vreme hranjenja, i ovog puta Presvetli Louv , u ekstazi: "Zver! Zver je svuda! Svuda! Svu-" Ali njegov glas više nije njegov glas; on je postao neartikulisano režanje, i kada spusti pogled, on vidi da su ruke, koje izlaze iz rukava njegove dobre crne mantije postale kvrgave kandže.

I onda se budi.

Samo san, misli on, ponovo ležući. Samo san, hvala Bogu.

Ali kada otvara vrata crkve toga jutra, jutra Nedelje Povratka Kući, jutra posle punog meseca, ono što vidi nije nikakav san; to je rastrgnuto telo Klajda Korlisa, koji je bio čistać godinama, što viši naglavačke preko propovedaonice. Njegova metla je naslonjena blizu.

Ništa od ovog nije san; Presvetli Louv bi samo to želeo. On otvara usta, duboko udise i počinje da vrišti.

Proleće je ponovo došlo - i ove godine, Zver je došla sa njim.

JUN

Najkraće noći u godini, Alfi Nopfler, koji vodi Čavrljaj i Klopaj, jedini kafić u Tarker Milsu, glanca svoj dugački Formika šank, rukavi njegove bele kosulje zasukani iznad mišićavih, istetoviranih laktova. Kafić je za kratko potpuno prazan, i dok završava sa kasom, on zastaje za trenutak, gledajući na ulicu, misleći kako je izgubio svoju nevinost na jednu ovakvu mirisnu, ranu letnju noć - devojka je bila Arlen MekKjun, koja je sad Arlen Besi, i udata za jednog od najuspešnijih mladih advokata u Bangoru. Bože, kako se uvijala te noći na zadnjem sedištu njegovih kola, i kako je slatko noć mirisala!

Vrata u leto se otvaraju i puštaju unutra svetlu plimu mesečine. On pretpostavlja da je kafić prazan zato što Zver navodno izlazi kad je mesec pun, ali Alfi nije ni uplašen ni zabrinut; nije uplašen jer je težak 220 funti, i tu je jos uvek najviše starih dobrih mornaričkih misica, nije zabrinut jer zna da će redovni gosti doći sutra rano ujutro na jaja, pomfrit i kafu. Možda ću, misli on, ga zatvoriti malo ranije večeras - isključiti aparat za kafu, spakovati je, kupiti gajbu piva u Potrošačkoj Korpi, i odgledati drugi film u drajv-inu. Jun, Jun, pun mesec - prava noć za drajv-in i par piva. Dobra noć za prisećanje na stare poduhvate.

On se okreće ka aparatu za kafu, kada se vrata otvaraju, i on se razočarano okreće nazad.

"Hej! Kako ste?" pita on, jer je mušterija jedna od redovnih... iako retko kad vidja ovu mušteriju posle deset ujutro.

Mušterija klima glavom, i oni razmenjuju par prijateljskih rečenica.

"Kafu?" pita Alfi, dok mušterija seda za jednu od stolica za šankom.

"Molim."

Pa, još ima vremena da se stigne na tu drugu predstavu, Alfi misli dok se okreće ka aparatu za kafu. Ne izgleda kao da će dugo ostati. Umoran. Bolestan, možda. Još dosta vremena da se -

Užas briše ostatak njegovih misli. Alfi glupo zija. Kafe-aparat je bez ijedne mrlje kao i sve ostalo u Čavrljaj i Klopaj, cilindar od nerđajućeg čelika je sjajan kao metalno ogledalo. I u njegovoj glatkoj obloj konveksnoj površini on vidi nešto neverovatno koliko i zastrašujuće. Njegova mušterija, neko koga vidja svaki dan, dodjavola neko koga svako u Tarker Milsu vidja svaki dan, se menja. Lice mušterije se nekako talasa, topi, zadebljava, očvrscava. Mušterijina pamučna kosulja se isteže, isteže... i iznenada šavovi kosule počinju da se cepaju, i apsurdno, sve o čemu Alfi Nopfler može da misli u tom trenutku je onaj šou koji je njegov nećak Rej voleo da gleda, Neverovatni Hulk.

Mušterijino prijatno, neupadljivo lice postaje nešto zversko. Mušterijine blage smedje oči su se osvetlile; postale uzasno zlatno-zelene. Mušterija vrišti... ali vrisak prestaje, kao lift se spusta kroz oktave zvuka, i postaje duboko razjareno režanje.

To - stvar, Zver, vukodlak, štagod da je - grebe glatku Formiku i prevrće slanik. Ono grabi debeli stakleni cilindar dok se on kotrlja, prosipajući so, i baca ga o zid gde su okačeni specijaliteti dana, jos uvek režeći.

Alfi se okreće i kukom obara kafe-aparat sa police. Aparat pada na pod sa treskom i prska vrelu kafu svuda, šureći Alfijeve članke. On urla od bola i straha. Da, sada jeste uplašen, njegovih dvesto dvadeset funti starih dobrih mornarickih misica su sad zaboravljeni, njegov nećak Rej je sada zaboravljen, njegovo tucanje sa Arlen MekKjun na zadnjem sedištu je sada zaboravljeno, i tu je samo Zver, ovde i sada kao neko čudovište iz drajv-in horora, čudovište koje je izašlo pravo sa ekrana.

Ono skače na šank sa užasnom mišićavom lakoćom, njegove pantalone pocepane, njegova kosulja iskidana. Alfi može čuti ključeve i sitniš kako mu zveckaju u džepovima.

Ono se baca na Alfija, i Alfi pokušava da se izmakne, ali se spliče o aparat za kafu i pada na crveni linoleum. Još jedan reski urlik, plima toplog žutog daha, i onda veliki crveni bol dok se zubi stvorenja zarivaju u deltoidne misice na njegovim ledjima i kidaju nagore stravičnom snagom. Krv prska na pod, sank, roštilj.

Alfi se nesigurno diže na noge sa velikom, iskidanom rupom na ledjima iz koje je izvimala krv; on pokušava da vrišti, i bela mesečina, letnja mesečina, ulazi kroz prozore i zaslepljuje mu oči.

Zver ponovo skače na njega.

Mesečina je poslednja stvar koju Alfi vidi.

JUL

Otkazali su Četvrti Juli.

Marti Kozlou dobija zaprepašćujuće malo saosećanja od svojih najbližih kada im to kaže. Možda je to zato što jednostavno ne shvataju dubinu njegovoga bola.

"Ne budi detinjast", kaže mu njegova majka grubo - ona je često gruba sa njim, i kada mora sebi da obrazloži tu grubost, ona sebi kaže kako neće da pokvari dečka samo zato što je hendikepiran, zato što će provesti ceo život sedeći u kolicima.

"Čekaj do iduće godine", kaže mu njegov tata, tapšući ga po leđjima. "Biće dvaput bolje. Dvaput bogomprokleta bolje! Videćeš, mali baco! Hej, hej!"

Herman Kozlou je nastavnik fizičkog u osnovnoj školi u Tarker Milsu, i skoro uvek govori sa sinom svojim, kako to Marti naziva, glasom Velikog Drugara. Takodje mnogo govori "Hej! Hej!" U stvari Marti cini Hermana pomalo nervoznim. Herman živi u svetu očvrslе aktivne dece, klinaca koji trce na trkama, igraju bejzbol, plivaju štafete. I u sred upravljanja svim tim, Herman bi se ponekad osvrnuo i video Martija u blizini, kako sedi u svojim kolicima i gleda. To je činilo Hermana nervoznim, a kada bi bio nervozan govorio bi svojim glasom Velikog Drugara, i govorio "Hej! Hej!" ili "bogomprokleta" i zvao Martija svojim "malim bacom".

"Ha-ha, jednom da i ti ne dobiješ nešto što poželiš!" kaže mu njegova starija sestra kada on pokuša da joj objasni koliko se radovao ovoj noći, kako joj se raduje svake godine, cvetovi svetla na nebu iznad parka, zaslepljujući bljesci praćeni gromoglasnim KA-VAMP! zvucima koji odzvanjaju između niskih brda koja okružuju grad. Kejt ima trinaest godina, prema Marijevih deset, i uverena je da svi vole Martija samo zato što ne može da hoda. Oduševljena je što je vatromet otkazan.

Čak i Deda Kozlou, na koga se obično može računati za razumevanje, nije bio potresen. "Niko ne otkazuje Četvrti Džu-li, dečko", kaže on svojim teškim Slovenskim naglaskom. Sedeo je na verandi, i Marti je zujao kroz francuska vrata u svojim kolicima na baterije da bi pričao sa njim. Deda Kozlou je sedeo gledajući u travnjak koji se protezao do šume, držeći čašu snapsa u jednoj ruci. To je bilo 2. Jula, pre dva dana. "Samo su vatromet otkazali. I ti znaš zbog čega."

Marti je znao. Zbog ubice. U novinama su ga sad zvali Ubica Punog Meseca, ali Marti je čuo mnogo govorkanja u školi pre nego što je raspust počeo. Neki klinci su govorili da Ubica Punog Meseca uopšte nije čovek, već neko natprirodno biće. Vukodlak, možda. Marti nije verovao u to - vukodlaci su bili samo za horor filmove - ali pretpostavljao je da je to možda neki čaknuti tip koji oseća potrebu da ubija samo kad je mesec pun. Vatromet je otkazan zato što su se oni usrali.

U Januaru, sedeći u svojim kolicima pored francuskih vrata i gledajući na verandu, posmatrajući vetar kako prekriva poledicu gorkim velovima snega, ili stojeći pored ulaznih vrata, krut kao kip u svojim čeličnim podupiračima za noge, gledajući kako druga deca vuku svoje sanke ka Rajtovom Brdu, samo kad bi mislio na vatromete osećao bi se bolje. Mislio na toplu letnju noć, hladnu Koka-Kolu, ili na vatrene ruže koje se rascvetavaju u tami, i točkove od prskalica, i Američku zastavu napravljenu od Rimskih svečica.

Ali sada su otkazali vatromet... i bez obzira šta drugi govorili, Marti oseća da su to u stvari Četvrti - njegov Četvrti - osudili na smrt.

Samo njegov Ujka Al, koji je dojurio u grad ovoga jutra da pojedje tradicionalnu stuku i svež grašak sa svojom porodicom, je razumeo. Slusao je Palmolive, stojeći na verandi u svom vlažnom kupačem kostimu (ostali su se kupali i smejali u novom bazenu Kozloua sa druge strane kuće) posle ručka.

Marti je završio i pogledao u Ujka Ala uzbudjeno.

"Shvatas šta mislim? Kapiraš? To nema nikakve veze sa tim što sam bogalj, kao što Keti kaže, ili sa poistovećivanjem vatrometa sa Amerikom, kao što Deda kaže. Jednostavno nije fer, kad se toliko raduješ nečemu... nije fer da ti neki Viktor Boul i neko glupo gradsko

veće dodju i uzmu to. Ne kad je to nešto što ti stvarno treba. Kapiraš?"

Tada nastupi duga, mučna pauza dok je Ujka Al razmišljao o Martijevom problemu. Dosta duga za Martija da čuje pljasak dušeka na daljem kraju bazena, praćen Tatinim razdraganim povikom: "Gledaš dobro, Kejt! Hej, hej! 'Gledaš stvaaaaaarno... dobro!"

Ujka Al tiho reče: "Naravno da kapiram. I mislim da imam nešto za tebe. Možda možeš da napraviš svoj sopstveni Četvrti."

"Moj sopstveni Četvrti? Kako to misliš?"

"Dodji do mojih kola, Marti. Imam nešto... pa, pokazaću ti." I on je već brzo hodao betonskom stazom koja je išla oko kuće, pre no što ga je Marti mogao upitati šta to namerava.

Njegova kolica su zujala duž staze do drumu, dalje od zvukova bazena - prskanja, smeha, povika, kadhummmmmova koje je proizvodio dušek. Dalje od očevog glasa Velikog Druškana. Zvuk njegovih kolica je bio dubok, ravnomeran zvuk koga je Marti jedva primećivao - celog života taj zvuk, i zveket podupirača, su bili muzika njegovog kretanja.

Auto Ujka Ala je bio Mercedes sa pokretnim krovom. Marti je znao da njegovi roditelji nisu odobravali taj auto ("Giljotina od dvadesetosam hiljada dolara", njegova majka je jednom rekla sa strogim malim uzdisajem) ali Martiju se dopadao. Jednom ga je Ujka Al poveo na vožnju nekim sporednim drumovima koji su presecali Tarkers Mils, i vozio je brzo - sedamdeset (brzina je data u miljama na čas prim. prev.), možda osamdeset. Nije hteo reći Martiju koliko brzo idu. "Ako ne znaš nećeš se uplasiti", rekao je. Ali Marti nije bio uplašen. Sutradan ga je bolelo stomak od smeha.

Ujka Al je izvadio nešto iz odeljka za rukavice u kolima, i dok je Marti stizao i zaustavljao se, on je stavio veliki celofanski zavežljaj u dečakovo sasušeno krilo. "Evo ti, klinac," reče on. "Srećan ti Četvrti Juli."

Prva stvar koju je Marti video je bio egzotičan Kineski natpis na nalepnici zavežljaja. Onda je video šta je unutra i srce je htelo da mu iskoči iz grudi. Celofanska vrećica je bila puna pribora za vatromet.

"Oni koji izgledaju kao piramide su Tvizeri", Ujka Al reče.

Marti, sasvim paralizovan radošću, pokuša nešto da kaže, ali ništa nije izašlo iz njegovih usta.

"Upali fitilje, postavi ih na zemlju, i oni prskaju onoliko boja koliko ih ima u zmajevom dahu. Cilindri sa tankim štapićima što izviruju na krajevima su boca-bombe. Stavi ih u praznu flašu Koka-Kole i rade. One male su vodokoci. Tu imaš dve Rimske svečice... i naravno paket petardi. Ali bolje ostavi te za sutra."

Ujka Al skrenu pogled ka buci koja je dopirala sa bazena.

"Hvala ti!" Marti konačno uspe da izgovori. "Hvala ti, Ujka Ale!"

"Samo nemoj reći mami od koga si ih dobio", reče Ujka Al. "Klimanje glavom je slepom konju isto kao i sleganje ramenima, jel' tako?"

"Jeste, jeste", promrmlja Marti, iako nije imao pojma kakve veze klimanja glavom, sleganja ramenima i slepi konji imaju sa vatrometom. "Ali je si li siguran da ti ne trebaju, Ujka Ale?"

"Mogu nabaviti jos", reče Ujka Al. "Znam tipa tamo u Bridžtonu. Radice dok se ne smrači." On stavi ruku na Martijevu glavu. "Održi svoj Četvrti posto svi odu na spavanje. Nemoj ispaljivati one bučne da ne bi probudio svoje. I, Boga mu, nemoj razneti sebi ruku ili moja velika sesa više u životu neće progovoriti sa mnom."

Onda se Ujka Al nasmejavao, usao u kola i oziveo mašinu. Podigao je ruku u polu-pozdravu Martiju i ode dok je Marti pokušavao da se jos jednom zahvali. Sedeo je tamo za trenutak gledajući svog ujaka kako se udaljava, teško gutajući da bi se suzdržao od plaća. Onda je stavio paket sa prskalicama u kosulju i odzujao natrag u kuću i u svoju sobu. U svojoj glavi već je iščekivao da padne noć i da svi zaspe.

Te noći on je prvi u krevetu. Njegova majka dolazi i ljubi ga za laku noć (strogo, ne gledajući u njegove osušene noge ispod prekrivača).

"Da li si dobro, Marti?"

"Da, mama."

Ona se zaustavlja, kao da hoće jos nešto da kaže, i onda lagano odmahuje glavom. Ona odlazi.

Njegova sestra Kejt ulazi. Ona ga ne ljubi; samo nagingje glavu blizu njegovog vrata tako da on može osetiti hlor u njenoj kosi dok mu

šapuće: "Vidiš? Ne možeš uvek dobiti ono što želiš samo zato što si bogalj."

"Iznenadila bi se kad bi znala šta dobijam", on tiho kaže, i ona ga za trenutak sumnjičavo posmatra dok izlazi. Njegov otac ulazi zadnji i seda na ivicu Martijevog kreveta. Govori svojim dubokim glasom Velikog Druškana. "Sve u redu, veliki daso? Rano si legao u krevet. Stvarno rano."

"Samo sam malo umoran, tata."

"Okej." On potapše jednu od Martijevih obogaljenih nogu svojom velikom šakom, nesvesno se trzajući, i onda uzurbano izlazi. "Zao mi je zbog vatrometa, ali samo sačekaj iduću godinu! Hej, hej! Ruti-patuti!"

Marti se smesi malim, tajnim osmehom.

I onda počinje da čeka da ostali ukućani odu u krevet. To dugo traje. Televizor radi u dnevnoj sobi, smeh iz TV-komedija praćen Ketinim piskutavim kikotanjem. Iz kupatila u Dedinoj sobi se čuje tresak i kлокot vode. Martijeva majka priča na telefonu, nekome želi srećan Četvrti, kaže da, sramota što je vatromet otkazan, ali smatra da, uzevši okolnosti u obzir, svi shvataju zašto tako mora biti. Da, Marti je bio razočaran. Jednom blizu kraja razgovora, ona se smeje, i kad se smeje ne zvuci ni najmanje strogo. Ona se skoro nikad ne smeje dok je Marti u blizini.

Svako malo, dok sedam i trideset postaje osam pa devet, njegova ruka se zavlači pod jastuk da proveri da li je celofanska vrećica sa prskalicama jos tamo. Oko devet i trideset, kada se mesec digao dovoljno visoko da proviri kroz prozor i obasja sobu svojom srebrnastom svetlošću, kuća konačno počinje da se utisava.

Televizor biva isključen. Keti ide u krevet, protestujući kako svim njenim prijateljima roditelji dozvoljavaju da leti ostanu do kasno. Pošto je otišla Martijevi roditelji sede jos malo u trpezariji, o nečemu tiho razgovarajući. I.....i možda je zaspao, jer dok dotiče divnu vrećicu prskalica, primećuje da je kuća savršeno mirna i da je mesec postao jos sjajniji - dovoljno sjajan da baca senke. On vadi vrećicu zajedno sa kutijom šibica koga je ranije uzeo. Uvlaci svoju pidžama kosulju u svoje pidžama pantalone; ubacuje vrećicu zajedno sa kutijom u kosulju, i sprema se da izadje iz kreveta.

Ovo je operacija za Martija, ali ne bolna kako to većina ljudi misli. Njegove noge ništa ne osećaju, pa ni bol. On grabi krevetnu dasku, uspravlja se do sedećeg položaja, i onda prebacuje noge preko ivice kreveta jednu po jednu. Ovo radi jednom rukom, drugom rukom držeći se za sinu koja počinje kod njegovog kreveta i ide oko cele sobe. Kad je jednom probao da premešta noge sa obe ruke, bespomoćno se prevrnuo i pao naglavačke na pod. Posle treska svi su dotrčali. "Ti glupi klovnu!" Kejt mu je besno prošaputala u uvo posto su ga postavili u kolica, bio je malo uzbudjen ali se svejedno ludački smejao uprkos bolu u slepoočnici i pocepanoj usni. "Hoćeš da se ubiješ? Ha?" I onda je istrčala iz sobe plačući.

Kad je seo na ivicu kreveta, on briše ruke o prednji deo njegove kosulje da bi bio siguran da su suve i da neće skliznuti. Onda koristi sinu da bi viseci na rukama došao do svojih kolica. Njegove beskorisne noge strašila, toliko mrtve težine, su se vukle iza njega. Mesecina je dovoljno jaka da baca njegovu senku, jasnu i čistu, na pod ispred njega.

Njegova kolica su zakočena, i on seda u njih sa uvežbanom lakoćom. On zastaje za trenutak, da uzme daha, osluškujući tišinu kuće. Nemoj ispaljivati one bučne večeras, rekao je Ujka Al, i slušajući tišinu Marti zna da je bio u pravu. Održaće svoj Četvrti sam i niko neće znati. Makar dok sutra ne nadju pocrnele ljuštore Tvizersa i fontana na verandi, i onda više neće biti važno. Onoliko boja koliko ih ima u zmajevom dahu, Ujka Al je rekao. Ali Marti pretpostavlja da nema zakona koji sprečava zmaja da tiho baca svoj dah.

On otpusta kočnicu na svojim kolicima i uključuje ih pritiskom na prekidač. Malo jantarsko oko, ono koje znaci da je baterija do kraja napunjena, se pali u tami. Marti pritiska SKRETANJE DESNO. Kolica se okreću desno. Hej, hej. Kada se ispred njega nadju vrata verande, on pritiska NAPRED. Kolica idu napred, tiho zujeći.

Marti skida rezu sa dvokrilnih vrata, ponovo pritiska NAPRED, i izlazi napolje. On otvara divnu vreću prskalica i zastaje za trenutak, zarobljen letnjom noći - dremljivim glasanjem cvrčaka, laganim mirisnim povetarcem koji jedva pomice listove drveća na obodu šume, skoro nezemaljskom privlačnošću meseca.

Više ne može da čeka. On vadi zmiju, kreše šibicu, pali fitilj, i gleda u opčinjenoj tišini kako ona strca zeleno-plavu vatru i čudesno raste, uvijajući se i prskajući plamen iz svog repa.

Četvrti, misli on, užarenih očiju. Četvrti, Četvrti, srećan mi Četvrti Juli!

Zmijin svetli plamen pada, zatreperi i nestaje. Marti pali jedan od trouglastih Tvizera i gleda ga kako strca vatru, žutu kao srećna kosulja za golf njegovog tate. Pre no što se može ugasiti, on pali drugu koja ispaljuje svetlo, crveno kao ruže koje rastu pored kocane ograde oko novog bazena. Sada divni miris potrošenog baruta ispunjava noć da bi ga vetar uskomešao i lagano odneo.

Njegove drhteće ruke sada vade paklo petardi, i već ih je otvorio pre no što shvata da bi upaliti ih značilo kraj - njihovo skakanje, pucanje, mitraljeski rafali bi probudili celo susedstvo: požar, poplava, uzbuna, bežanje. Sve to, i jedan desetogodisnji dečak, koji se zove Martin Kozlou u buvari do Božica, najverovatnije.

On stavlja Crne Mačke u krilo, jos jednom srećno poseze u vreću i iz nje vadi najvećeg Tvizera - Svetskog Tvizera, ako takav postoji. Veliki je skoro kao njegova skupljena pesnica. Pali ga sa pomesanim strahom i oduševljenjem, i baca ga.

Crveno svetlo kao vatra pakla, ispunjava noć... i uz ovo trepereće, grozničavo svetlo Marti vidi kako se žbunje na ivici šume ispod verande trese i razdvaja. Čuje se dubok zvuk, polu-kašalj, polu-rezanje. Zver se pojavljuje.

Za trenutak stoji na početku travnjaka i cini se kao da njuši vazduh... i onda počinje da se tetura uz nagib ka mestu gde Marti sedi u svojim kolicima na mermernim pločama, sa izbuljenim očima, zgrčivši svoj gornji deo tela uz tapacirano sedište svojih kolica. Zver je pogrbljena, ali jasno je da hoda na dve noge. Hoda onako kako bi čovek hodao. Crveno svetlo Tvizera pakleno poigrava u njegovim zelenim očima.

Pokreće se sporo, široke nosnice mu se ravnomerno šire i skupljaju. Njušeći žrtvu, gotovo sigurno njušeći i slabost te žrtve. Marti ga može osetiti - njegovu dlaku, njegov znoj, njegovo divljaštvo. Ono ponovo reži. Njegova debela gornja usna, boje

džigerice, se povlači nazad da otkrije svoje teške zube, nalik na kljove. Njegovo krzno je obojeno tmurnom srebrno-crvenom bojom.

Skoro je došlo do njega - te kandže, tako slične-neslične ljudskim rukama, kako posezu za njegovim vratom - kada se dečak priseća paketa petardi. Jedva svestan da će to uraditi, on pali šibicu i njome dotiče glavni fitilj. Fitolj prska liniju crvenih varnica koje prlje fine dlačice na spoljašnjem delu njegove šale, peckajući ih. Vukodlak, za trenutak zbunjen, se povlači, praveći upitni gest, koji je, kao i njegove ruke, skoro ljudski. Marti baca paket petardi u njegovo lice.

One eksplodiraju u bučnom, blještećem nizu od svetla i zvuka. Zver ispusta cvilež bola i besa; tetura se unazad, kandžama zamahujući na eksplozije koje su bacale sitne plamenove i gorući barut u njegovo lice. Marti vidi kako jedno od njegovih zelenih očiju, nalik svetiljkama, nestaje dok četiri petarde odjednom pucaju sa fantastičnim gromolikim KA-PAU! na levoj strani njegovog lica. Urlici su mu sada čista agonija. On kandžama prelazi preko lica, zavijajući, i kako se prva svetla pale u kući Kozlouovih, ono se okreće i beži nazad niz travnjak ka šumi, ostavljajući iza sebe samo miris nagorelog krzna i prve uplašene i prestravljene glasove iz kuće.

"Šta je to bilo?" Glas njegove majke, ne zvučeći ni najmanje strogo.

"Ko je tamo, Boga mu poljubim?" Njegov otac, ne zvučeći bas mnogo kao Veliki Druškan.

"Marti?" Kejt, glas joj drhti, uopšte ne zvučeći pakosno. "Marti, je si li u redu?"

Deda Kozlou je prespavao celu stvar.

Marti se zavaljuje natrag u svoja kolica dok se veliki crveni Tvizer polako gasi. Njegovo svetlo je sada blede i dražesno roze ranog izlaska sunca. Previše je šokiran da plače. Ali njegov šok nije ceo tako mračan, iako će ga sledećeg dana roditelji poslati da poseti Ujka Džima i Ujna Idu tamo u Stouu, Vermont, gde će ostati do kraja letnjeg odmora (policajska preporuka; pretpostavljaju da bi Ubica Punog Meseca mogao ponovo napasti Martija, i učutkati ga). U njemu je duboko likovanje. Ono je jače i od šoka. Pogledao je u strasno lice Zveri i preživeo. I u njemu je, takodje, jednostavna, detinjasta radost, tiho zadovoljstvo koje kasnije nikome neće moći da prenese, čak ni Ujka Alu, koji bi razumeo. On oseća ovo

zadovoljstvo zato što je vatrometa ipak bilo. I dok su njegovi roditelji razglabali i čudili se njegovom umu, i da li će imati nekih kompleksa od ovog doživljaja, Marti Kozlou je u svom srcu došao do zaključka da je ovo bio najbolji Četvrti od svih.

AVGUST

"Svakako, mislim da je to vukodlak", kaže šerif Niri. Govori suviše glasno - možda je to slučajno, ali najverovatnije je to slučajno imalo svoj cilj - i sav razgovor u Stenovoj Berbernici se prekida. Sredina je Avgusta, najtoplijeg Avgusta dokle dopire sećanje žitelja Tarker Milsa, i i večeras će mesec biti samo dan posle punog. Tako da grad zadržava dah, čekajući.

Šerif Niri obuhvata pogledom svoju publiku i onda nastavlja da priča iz berberske stolice Stena Pelkija, govoreći značajno, govoreći kao sudija, govoreći kao psiholog, sve to iz dubina svog srednjoškolskog obrazovanja (Niri je veliki, debeo čovek, i u srednjoj školi je uglavnom igrao za Tigrove Tarker Milsa; njegovo učenje mu je donelo nekoliko C-ova i ne malo D-ova). (u Američkim školama se daje šest ocena, po prvih šest slova abecede, najveća je A, a najmanja F, prim.prev.) "Postoje tipovi," kaže im on, "koji su nešto kao dva čoveka. Nešto kao, znate, podeljene ličnosti. Oni su ono što ja zovem jebenim ludacima."

On zastaje da uživa u dostojanstvenoj tišini koja ga dočekuje i onda nastavlja: "A ovaj tip, mislim da je takav. Mislim da on ne zna šta radi kad je mesec pun, izlazi napolje i ubije nekoga. On bi mogao biti bilo ko - službenik u banci, radnik na jednoj od onih benzinskih pumpi na Gradskom Putu, možda čak neko od vas ovde. U smislu da li je to životinja iznutra koja spolja izgleda savršeno normalno, da, kladim se u to. Ali tip kome iskaču dlake i koji zavija na mesec... ne. To sranje je za klince."

"Ali, šta je sa malim Kozlouom, Niri?" pita Sten, nastavljajući Palmolive da radi na sloju šala oko Nirijevo vrata. Njegove dugačke, oštre makaze rade snip... snip...snip.

"To samo potvrđuje ono što sam rekao", odgovara Niri sa nekom razjarenošću. "To sranje je za klince."

U stvari, on se oseća razjaren zbog onog što se desilo sa Martijem Kozlouom. On, taj dečak, je prvi svedok koji je video ludaka koji je ubio šest ljudi u ovom gradu, uključujući Nirijevog dobrog prijatelja Alfija Nopflera. I da li mu je dozvoljeno da razgovara sa dečkom? Ne. Da li makar zna gde je dečak? Ne! Morao se zadovoljiti sa izveštajem koji mu je uručila Državna Policija, i morao je da se klanja i ulizuje, i da jebeno moli da dobije i toliko. Samo zato što je on šerif u malom gradiću, nešto što Državna Policija smatra bebi-zacom, koji ne ume da zasnira svoje cipele. Sve zato što nema jedan od onih njihovih jebenih Smoki Bir šešira. A izveštaj! Mogao je isto tako iskoristiti da njime ubrise dupe. Prema malom Kozlou, ova "zver" je bila oko sedam stopa visoka, gola i celo telo mu je bilo pokriveno tamnim dlakama. Imao je velike zube i zelene oči i mirisao je kao gomila panterkog govna. Imao je kandže, ali su one izgledale kao šale. Misli da je imao i rep. Rep, Boga mu poljubim.

"Možda", kaže Keni Frenklin sa svog mesta u redu stolica duž zida, "možda je to nekakav kostim koji taj tip navuče. Znaš, maska i sve to."

"Ne verujem", Niri kaže tvrdoglavo, i klima glavom da to naglasi. Sten mora hitro da povuče makaze da ne bi zario jednu od oštrica u onaj sloj šala na Nirijevom potiljku. "Ne! Ne verujem u to! Klinac je čuo mnogo tih priča o vukodlaku u školi pre početka raspusta - toliko je i sam priznao - i onda nije morao ništa da radi sem da sedi tamo u toj njegovoj stolici i misli o tome... preradjuje sve to u svojoj glavi. Sve je to psiho-jebeno-loški, shvataš. Pa, da si to ti izašao iz žbunja te noći pod svetlom meseca, on bi mislio da si ti vuk, Keni."

Keni se pomalo nelagodno smeje.

"Jok", Niri kaže tmurno. "Dečkovu svedočenje jednostavno ništa ne valja."

U svom zgražvanju i razočarenju nad izveštajem uzetim od Martija Kozloua u kući Martijevih ujne i ujke u Stouu, šerif Niri je takodje prevideo i ovaj red: "Četiri su eksplodirale na jednoj strani njegovoga lica - ako se to može nazvati licem - odjednom, i možda su mu iskopale oko. Njegovo levo oko."

Da je šerif Niri malo duže prežvakavao ovo u svojoj glavi - a nije - smeja bi se još više, zato što tog toplog Avgusta 1984., samo jedan

čovjek u gradu je nosio povez preko oka, a bilo je jednostavno nemoguće misliti o toj osobi, od svih, kao ubici. Niri bi pre poverovao da je njegova rođena majka ubica nego ta osoba.

"Samo jedna stvar će resiti ovaj slučaj", kaže šerif Niri, upirući prstom u četvoro ili petoro ljudi koji sede uz zid i čekaju na svoje Subotnje šišanje, "a to je dobra policijska istraga. I ja nameravam da budem čovek koji će to uraditi. Oni državni Smokiji ima da prestanu da se smeju kad im privedem tog tipa." Nirijevo lice postaje sanjalačko. "Bilo ko", kaže on, "Službenik u banci... radnik na benzinskoj pumpi... samo neki tip s kojim piješ dole u baru. Ali dobra policijska istraga će to resiti. Zapamtite moje reči."

Ali dobra policijska istraga šerifa Lendera Nirija se završava te noći kada dlakava, mesecom obasjana ruka posegne kroz otvoreni prozor njegovog Dodž kamiona dok on sedi parkiran na raskrsnici dva kolska puta tamo u Zapadnom Tarker Milsu. Začuje se duboko, krkljavo režanje, i oseća se divlji, zastrašujući miris - kao nešto što bi osetio u lavljem kavezu u zoološkom vrtu.

Glava mu biva okrenuta i on zuri u jedno zeleno oko. On vidi krzno, crnu, vlažnu njušku. I kad se njuška namreška, on vidi zube. Zver rije po njemu, skoro kao da se poigrava, i jedan od njegovih obraza je otkinut, otkrivajući njegove zube na desnoj strani. Krv prska posvuda. Oseća je kako mu topla teče niz kosulju, i natapa je. On vrišti; vrišti kroz usta i kroz obraz. Preko snažnih misica zveri, on može videti mesec, kako prosipa belu svetlost.

On zaboravlja na svoje .30-.30 i .45 koji su mu zakačeni za pojas. On zaboravlja kako je ova stvar psiho-jebeno-loška. On zaboravlja na dobru policijsku istragu. Umesto toga um mu se koncentrisen na nešto što je Keni Frenklin rekao tog jutra u berbernici. Možda je to nekakav kostim koji taj tip navuče. Znaš, maska i sve to.

I tako, dok vukodlak poseze za Nirijevim grlom, Niri poseze za njegovim licem i grabi dve šale grubog, zamršenog krzna i vuče ga, u ludoj nadi da će se maska istegnuti i onda spasti - čuće se pucanje plastike, tečni zvuk cepanja gume, i ugledaće ubicu.

Ali ništa se ne dešava - ništa osim urlika bola i besa od zveri. Zamahuje na njega jednom rukom sa kandžama - da, on može videti da je to ruka, makoliko uzasno izobličena, ruka, dečko je bio u pravu

- i rastrže mu vrat. Krv prsti po vetrobranu i instrument-tabli kamiona; curi u flašu Busa koja je stojala prislonjena o prepone šerifa Nirija.

Vukodlakova druga ruka grabi Nirijevu sveže podsisanu kosu i dopola ga izvlači iz Fordovog kamiona. Jednom zarezi u trijumfu, i onda zaranja svoje lice i njušku u Nirijev vrat. Hrani se dok pivo ističe iz prosute boce i susti na podu kod kočnice kamiona i gas-pedale.

Toliko o psihologiji.

Toliko o dobroj policijskoj istrazi.

SEPTEMBAR

Kako mesec prolazi i noć punog meseca se ponovo približava, preplašeni gradjani Tarker Milsa čekaju na prestanak žega, ali takvog prestanka nema. Drugde, u spoljnom svetu, kvalifikacione utakmice u bejzbolu se jedna po jedna završavaju i sezona Američkog fudbala je počela; na Kanadskim Stenovitim Planinama, obavestava stari razdragani Vilard Skot ljude Tarker Milsa, stopa snega je pala dvadeset prvog Septembra. Ali u ovom ćošku sveta leto jos uvek traje. Temperatura se kreće oko osamdeset (Farenhajta prim. prev.) tokom dana; deca, već tri nedelje kako su ponovo posli u školu, nisu srećna što sede i znoje se u dosadnim učionicama gde se cini da su časovnici namešteni tako da se za svaki sat pomeraju za jedan minut. Muzevi i žene se žestoko svadjaju bez ikakvog razloga; i na O'Nilovoj Benzinskoj Pumpi tamo na Gradskom Putu kod uključivanja u obilaznicu, turista počinje da prigovara Paki O'Nilu zbog cene benzina i Paki udara tipa sa metalnim delom creva. Tipu, koji je iz Nju Džersija, će trebati četiri kopče na gornjoj usni i on odlazi nerazgovetno mrmrljajući kroz zube o parnicama i naknadama.

"Ne znam o čemu on to sere", kaže Paki nabusito te večeri u Baru. "Udario sam ga sa samo pola moje snage, znaš? Da sam ga udario iz sve snage ne bi više imao ta svoja pederska kenjatorska usta. Znaš?"

"Svakako", kaže Bili Robertson, zato što Paki izgleda kao da će njega udariti ako mu protivureči. "Šta kažeš na jos jedno pivo, Paki?"

"Jebeno-naravno", kaže Paki.

Milt Šturmfuler šalje svoju ženu u bolnicu zbog malo jaja koje mašina za pranje sudova nije skinula sa jednog od tanjira. On pogleda na tu osušenu žutu mrlju na tanjiru na koji je htela da mu sipa ručak, i dobro je odalami. Kao što bi Paki O'Nil rekao, Milt je udara iz sve snage. "Prokleta nesposobna kurvo", kaže on, stojeći

nad Donom Li, koja lezi na kuhinjskom podu, nos joj je slomljen i krvari, njen potiljak takodje krvari. "Moja majka je znala da očisti sudove, a ona nije ni imala mašinu. Šta tebi fali?" Kasnije, Milt će reći doktoru u Portlandskoj Opštoj Bolnici da je Dona Li pala niz stepenice. Dona Li, mučena i vredjana devet godina u bračnom ratištu, će ovo potvrditi.

Oko sedam sati te noći punog meseca, vetar počinje - prvi hladni vetar tog dugog leta. On donosi hordu oblaka sa severa i neko vreme mesec se igra šuge sa ovim oblacima, nestajući iza njih i ponovo se pojavljujući, pretvarajući njihove ivice u kovano srebro. Onda oblaci postaju gušći, i mesec nestaje... ali ipak je tu; plime dvadeset milja od Tarker Milsa osećaju njegov zov, a tako ga oseća i Zver.

Oko dva ujutro, zastrašujuće skiktanje se začuje iz svinjca Elmera Cinemana na Zapadnom Kočijaškom Putu, oko dvanaest milja van grada. Elmer ide da uzme svoju pušku, noseći samo donji deo pidžame i papuče. Njegova žena, koja je bila skoro lepa, kad se Elmer oženio njome 1947, u njenoj šesnaestoj, moli ga, preklinje, plače, tražeći da ostane sa njom, tražeći da ne ide napolje. Elmer je odguruje i uzima svoju pušku iz predsoblja. Njegove svinje ne samo da skice; one vrište. Zvuče kao gomila veoma mladih devojaka kojima na zurku upada manijak. On izlazi, ništa ga ne može zadržati, kaže joj on... i onda se skameni sa jednom, od rada očvrsлом, rukom na kvaci zadnjih vrata dok se urlajuće trijumfalno zavijanje probija kroz noć. To je glasanje vuka, ali ima nečega toliko ljudskog u tom zavijanju da mu ruka spada sa brave i on dozvoljava Alisi Cineman da ga odvuče nazad u dnevnu sobu. On je grli i povlači je na sofu, i tako oni tu sede kao dvoje preplašene dece.

Sada skiktaji svinja počinju da se utisavaju i prestaju. Da, prestaju. Jedan po jedan, oni prestaju. Njihovi povici umiru u režućim, krvavim, grgotavim zvucima. Zver ponovo zavija, njegovo zavijanje srebrno kao mesec. Elmer prilazi prozoru i vidi nešto - ne može tačno reći šta - kako se tetura u mrak.

Kiša dolazi kasnije, pljusteći po prozorima, dok Elmer i Alisa sede zajedno u krevetu, sa svim svetlima u spavaćoj sobi uključenim. To

je hladna kiša, prva prava jesenja kiša, i sutra prvi nagoveštaj boje će se naći u lisću.

Elmer u svom svinjcu nalazi ono što je i očekivao; klanicu. Svih devet njegovih krmača i oba krmka su mrtva - rastrgnuta i delom pojedena. Leže u blatu, hladna kiša pljusti po njihovim lesinama, njihove izbuljene oči gledaju gore u hladno jesenje nebo.

Elmerov brat, Pit, pozvan da dodje iz Minota, stoji pored Elmera. Oni dugo čute, i onda Elmer kaže ono o čemu je i Pit razmišljao. "Osiguranje će pokriti deo toga. Ne sve, ali deo. Pretpostavljam da ću pregrmeti ostalo. Bolje moje svinje nego jos neka osoba."

Pi klima glavom. "Bilo je dosta", kaže on, njegov glas šum koji se jedva može čuti kroz kišu.

"Kako to misliš?"

"Znaš kako to mislim. Idućeg punog meseca četrdesetoro ljudi će biti napolju... ili šezdeset... ili što šezdeset. Vreme je da ljudi prestanu da se zamajavaju i pretvaraju da se ništa ne dogadja, kada svaka budala može to da vidi. Pogledaj ovde, Isusa mu!"

Pit pokazuje dole. Oko zaklanih svinja, meka zemlja svinjca je prepuna vrlo velikih tragova. Izgledaju kao tragovi vuka... ali takodje izgledaju uvrnuto ljudski.

"Vidiš te jebene tragove?"

"Vidim ih", Elmer popušta.

"Misliš da ih je Pajkova Slatka Besi napravila?"

"Ne. Valjda ne."

"Vukodlak je napravio te tragove", kaže Pit. "Ti to znaš, Alisa to zna, većina ljudi u gradu to zna. Dodjavola, čak i ja to znam, a ja dolazim iz susednog okruga." On gleda u svog brata, lice mu je hladno i strogo, lice Novoengleskog Puritanca iz 1650. I on ponavlja: "Bilo je dosta. Vreme je da se ova stvar okonča."

Elmer dugo razmišlja o ovome, dok kiša nastavlja da pada na mantile dvojice ljudi, i onda klima glavom. "Valjda. Ali ne sledećeg punog meseca."

"Hoćeš da čekaš do Novembra?"

Elmer klima glavom. "Gole šume. Bolje traganje, ako dobijemo malo snega."

"A šta idućeg meseca?"

Elmer Cineman gleda svoje zaklane svinje u svinjcu pored ambara.
Onda gleda u svog brata, Pita.
"Ljudi bolje da se paze", kaže on.

OKTOBAR

Kada je Marti Kozlou došao kući posle skupljanja slatkiša na Noć Veštica sa baterijama u njegovim kolicima skoro sasvim ispražnjenim, odmah je otišao u krevet, gde sad lezi budan dok se polumesec diže na hladnom nebu posutom zvezdama kao sitnim dijamantima. Napolju, na verandi gde mu je život spaslo pakovanje Četvrtojulskih petardi, prohladni vetar kovitla smedje listove u besciljnim spiralama po mermeru. Zveče kao stare kosti. Oktobarski pun mesec je došao i prošao u Tarker Milsu bez novih ubistava, drugi put da se to desilo. Neki gradjani - Sten Pelki, berberin, i Kal Blodvin, vlasnik Blodvinovih Sevroleta, jedine prodavnice kola u gradu - veruju da je užas završen; ubica je bio samo u prolazu, ili je bio skitnica koji je živeo u šumi i sad je otišao negde drugde, bas kao što su oni i govorili. Drugi, opet, nisu tako sigurni. To su oni koji dugo razmišljaju o četiri jelena koje su nasli zaklane kod obilaznice na dan posle Oktobarskog punog meseca, i o jedanaest svinja Elmera Cinemana, ubijenih u Septembru za vreme punog meseca. Svadje se vode uz piva u Baru tokom dugih jesenjih večeri.

Ali Marti Kozlou zna.

Ove noći on je otišao da skuplja slatkiše sa svojim ocem (njegov otac voli Noć Veštica, voli iskricavu hladnoću, voli da se smeje svojim gromoglasnim smehom Velikog Druškana i govori takve gluposti kao što su "Hej, hej!" i "Ring-deng-du!" kada bi se vrata otvorila i otkrila poznata lica Tarker Milsa). Marti je išao kao Joda, velika gumena Don Post maska navučena preko glave i veliki ogrtac koji je prekrivao njegove sasušene noge. "Ti uvek dobijaš sve što poželiš", kaže Keti sa trzajem glave kada ugleda masku... ali on zna da ona nije stvarno ljuta na njega (i kao da to dokaže, napravila mu je majstorski oblikovan Jodin štap da mu upotpuni kostim), možda je tuzna zato što je sada smatraju prestarom da ide u skupljanje

slatkiša. Umesto toga ići će na zurku sa svojim prijateljima iz škole. Igrače uz ploče Done Samers i skakače za jabukama i posle će se svetla ugasi i igrače se fote i možda će poljubiti nekog dečka, ne zato što to želi već zato što će biti zabavno da se sutra smeje tome zajedno sa svojim drugaricama u školi.

Martijev tata vodi Martija u kamionetu, zato što kamionet ima ugradjenu rampu koju koristi da uvede i izvede Martija. Marti silazi niz rampu i onda zuji uz i niz ulice u svojim kolicima. Nosi vreću u krilu i oni obilaze sve kuće u njihovoj ulici i nekoliko njih u predgradju: Kolinsovu, MekInsovu, Mančesterovu, Milikensovu, Istonsovu. U Baru je akvarijum napunjen šećernim kokicama. Snikersove čokoladne štangle u parohiji Katoličke crkve, i Cankijeve u Baptističkoj Parohiji. Onda kod Randolphovih, Kuinsovih, Diksonovih i desetina drugih. Marti dolazi kući sa prepunom vrećom slatkiša... i zastrašujućim, skoro neverovatnim saznanjem.

On zna.

On zna ko je vukodlak.

U jednom trenutku na Martijevom putešestviju, sama Zver, sada bezbedna izmedju svojih meseca divljaštva, je ubacila slatkiš u njegovu vreću, nesvesna da je Martijevo lice mrtvački pobledelo ispod njegove Don Post Joda maske, ili da, ispod rukavica, njegovi prsti stiskaju Joda štap tako snažno da su nokti sasvim pobeleli. Vukodlak se smesi Martiju i potapše njegovu gumenu glavu.

Ali to je vukodlak. Marti zna, i to ne samo zato što nosi povez preko oka. Tu ima nečeg drugog - neke suštinske sličnosti izmedju ovoga ljudskoga lica i iskeženog lica životinje koje je Marti video te srebrnaste letnje noći pre skoro četiri meseca.

Od kada se vratio iz Vermonta u Tarker Mils dan posle Praznika Rada, Marti je bio obazriv, uveren da će pre ili kasnije videti vukodlaka, i uveren da će ga poznati kada ga vidi zato što će vukodlak biti jednooki čovek. Iako su policajci klimali glavom i govorili da će to proveriti, kada im je rekao da je iskopao jedno od vukodlakovih očiju. Marti je video da mu nisu zaista verovali. Možda zato što je samo klinac, ili zato što nisu bili tamo te Julske noći kada se sukob odigrao. U svakom slučaju nije bilo važno. On je znao da je to istina.

Tarker Mils je mali grad, ali je dosta prostran, i do večeras Marti nije video jednookog čoveka, i nije se usudjivao da postavlja pitanja; njegova majka je već uplašena da je događaj u Julu ostavio trajne posledice na njemu. On se plasi da ako pokuša neko otvoreno ispitivanje to može dopreti do nje. Pored toga - Tarker Milsa. Pre ili kasnije videće Zver sa njenim ljudskim licem.

Idući kući, gospodin Kozlou (trener Kozlou hiljadama njegovih učenika, sadašnjih i bivših) misli da se Marti tako ućutao zato što su ga ovo veće i sva uzbudjenja ove večeri iscrpli. U stvari, to nije istina. Marti se nikad - sem možda one noći uz divnu vrećicu prskalica - nije osećao ovako uzbudjen i napet. I njegova glavna pomisao je bila: trebalo mu je skoro šezdeset dana od njegovog povratka kući da otkrije ko je vukodlak, zato što on, Marti, je katolik, i ide u Crkvu Svete Marije u predgradju.

Čovek sa povezom na oku, čovek koji je ubacio Canki štanglu u Martijevu vreću, nasmejao se i onda ga potapšao po gumenoj glavi, nije katolik. Daleko od toga. Zver je Presvetli Lester Louv, iz Baptističke Crkve Božije Milosti.

Izlazi na prag, smesi se, Marti jasno vidi povez uz žutu svetlost lampe koja dopire iza vrata; povez malom misolikom Presvetlom daje skoro gusarski izgled.

"Zao mi je zbog vašeg oka, Presvetli Louve", kaže gospodin Kozlou svojim gromoglasnim glasom Velikog Druškana. "Nadam se da nije ništa ozbiljno?"

Osmeh Presvetlog Louva postaje pačenički. U stvari, kaže on, on je izgubio svoje oko. Dobročudni tumor; bilo je neophodno damu izvade oko da bi dospeli do tumora. Ali to je bila Gospodova volja, i navikavao se. Ponovo je potapšao Martijevu masku i rekao da neki ljudi koje poznaje nose teže krstove.

I tako Mrti sada leži u krevetu, slušajući kako Oktobarski vetar peva napolju, šušajući zadnjim listovima ove godine, tiho fijućući kroz očne duplje izrezbarene na bundevama koje su poredjane uz ćupriju Kozlouovih, gledajući kako polumesec krstari zvezdama-poprskanim nebom. Pitanje je: Šta sad treba da uradi?

Ne zna, ali oseća da će mu vremenom odgovor doći.

On spava dubokim snom bez snova, dok napolju reka vetra duva
nad Tarker Milsom, oduvavajući Oktobar i dovodeći zvezdani
Novembar, jesenji čelični mesec.

NOVEMBAR

Zadimljeni kundak godine, tamni čelični Novembar, je došao u Tarker Mils. Čudan pohod prolazi Glavnom Ulicom. Presvetli Lester Louv ga posmatra sa vrata Baptističke Parohije; upravo je izašao da uzme pristiglu postu i u ruci drži šest cirkularnih i jedno obično pismo, posmatrajući kolonu prašnjavih kamiona - Fordova, Čevija i Internesnl Harvestersa - kako, kao zmije, izlaze iz grada.

Sneg dolazi, kažu na vremenskoj prognozi, ali ovo nisu nikakve ptice selice, koje su se uputile u toplije krajeve; ne ideš u Floridu ili na Kalifornijsku zlatnu obalu u svojoj lovačkoj jakni, svojom puškom na sedištu suvozača i svojim psima u prikolici. Ovo je četvrti dan, kako su ljudi, predvodjeni Elmerom Cinemanom i njegovim bratom Pitom, napolju sa puškama, psima i mnogo konzervi piva. To ludilo se uhvatilo, zbog skorašnjeg punog meseca. Sezona lova na ptice je okončana, i na jelene, takodje. Ali sezona lova na vukodlake jos traje, i većina ovih ljudi, iza svojih namrgodjenih poredjajte-kocije-u-krug lica se sjajno zabavljaju. Kao što bi trener Kozlou rekao, Bogomprokleta tačno!

Neki od ljudi, Presvetli Louv zna, se samo zezaju; evo prilike da se ode u sumu, pije pivo, piša u žbunje, pričaju vicevi o poljacima, zabama i crnčugama, puca u ševe i gavrane. Oni su prave životinje, misli Presvetli Louv, dok mu ruka nesvesno ide ka povezu koji nosi od Jula. Najverovatnije će neko nekoga upucati. Imali su sreće što se to već nije desilo.

Poslednji kamion se gubi sa vidika iza Tarker Hila, truba trubi, psi reže i laju u prikolici. Da, neki od ljudi se samo zezaju, ali neki - kao Elmer i Pit Cineman, na primer - su mrtvi ozbiljni.

Ako to stvorenje, čovek ili zver ili šta god da je, podje u lov ovoga meseca, psi će mu uhvatiti miris, čuo je Presvetli Louv kako Elmer

govori u berbernici pre manje od dve nedelje. I ako to, ili on, ne izadje, možda smo spasili jedan život. Nečiju stoku najmanje.

Da, neki od njih - možda desetoro, ili dvadesetoro - su ozbiljni. Ali nisu oni stvorili ovaj novi čudni osećaj u zadnjem delu Louvovog mozga - taj osećaj da je uhvaćen u zamku.

To su pisma uradila. Pisma, najduže od njih samo dve rečenice dugo, napisana dečijom, nesigurnom rukom, sa ponekom greškom u pisanju. On spusta pogled na pismo koje je došlo sa današnjom postom, adresirana tim istim detinjim rukopisom, adresirana kao što su i ostala bila: Presvetli Louv, Baptistička Parohija, Tarker Mils, Mejn 04491.

A sada ovo čudno, osećanje zarobljenosti... on zamislja da se tako lisica mora osećati kada shvati da su je psi nekako doterali u cul-de-sac. Taj uspaničeni trenutak, u kom se lisica okreće, iskeženih zuba, da se bori sa psima kji će je sigurno rastrgnuti na komadiće.

On čvrsto zatvara vrata, i ide u trpezariju gde sat njegovog dede otkucava svečane tikove i svečane tokove; on seda, Palmolive stavlja religiozna cirkularna pisma sa strane na što koji Gospodja Miler glanca dva puta nedeljno, i otvara svoje novo pismo. Kao i kod ostalih, nema pozdrava. Kao i kod ostalih, nepotpisano je. Napisana na sredini lista, iscepanog iz učeničke sveske, je ova rečenica: Zašto se ne ubiješ?

Presvetli Louv stavlja šaku na celo - lagano mu drhti. Sa drugom rukom gužva list papira i stavlja ga u veliku staklenu pepeljaru na sredini stola (Presvetli Louv sve svoje razgovore vodi u trpezariji, i neki od njegovih nezadovoljnih parohijana puše). On uzima kutiju šibica iz svog Subotnje-popodnevnog "kućnog" džempera i pali poruku, kao što je spalio i ostale. Gleda je kako gori.

Louvovo saznanje o onome šta je, je došlo u dve faze: Posle njegovog kosmara u Maju, kosmara u kome su se svi na Nedeljnoj propovedi Starog Doma pretvorili u vukodlake, i posle užasnog otkrica rastrgnutog tela Klajda Korlisa, počeo je da shvata da nešto... pa, nije u redu sa njim. Nije znao kako drugačije to da kaže. Nije u redu. Ali on takodje zna da se ponekog jutra, obično tokom punog meseca, probudio osećajući se neverovatno dobro, neverovatno

zdravo, neverovatno snažno. Ovo osećanje opada sa mesecom, i onda ponovo raste idućeg meseca.

Posle sna i Korlisove smrti, bio je prisiljen da obrati pažnju i na druge stvari, koje je do tada ignorisao. Blatnjava i iscepana odeća. Ogrebotine i modrice kojih se ne seća (ali kako nikad nisu bolele, kao što to rade obične ogrebotine i modrice, bilo ih je lako zanemariti, ili jednostavno... zaboraviti). Čak je zanemarivao i tragove krvi koje bi nekad nasao na rukama... i usnama.

Onda, 5. Jula, druga faza. Jednostavno rečeno: probudio se slep na jedno oko. Kao i sa posekotinama i ogrebotinama nije bilo bola; samo nagorela, raznesena duplja na mestu gde mu je bilo levo oko. U tom trenutku, više nije mogao da poriče: on je vukodlak; on je Zver.

U zadnja tri dana osećao je poznate stvari: neiscrpnu energiju, nestrpljenje koje je skoro radosno, osećaj napetosti u njegovom telu. Ono ponovo dolazi - promena je skoro nastupila. Noćas će se mesec uzdići, pun, i lovci će biti napolju sa svojim psima. Pa, nema veze. On je pametniji, nego što to oni misle. Oni govore o čoveku-vuku, ali razmišljaju o njemu samo kao o vuku, ne kao o čoveku. Mogu se voziti u svojim kamionima, i on se može voziti u svom malom Volareu sedan. I ovog popodneva odvešće se sve do Portlanda, misli on, i odsešće u nekom motelu u predgradju. I ako do promene dodje neće biti lovaca, neće biti pasa. Oni ga ne plase.

Zašto se ne ubiješ?

Prva poruka je došla rano ovoga meseca. Jednostavno je glasila: Ja znam ko si ti.

Druga je glasila:

Ako si ti Božiji čovek, idi iz grada. Idi negde gde ćeš ubijati životinje, a ne ljude.

Treća je glasila:

Okončaj to.

To je bilo sve; samo Okončaj to. I sada Zašto se ne ubiješ?

Zato što ne želim to, misli Presvetli Louv zlovoljno. Ja ovo - šta god da je - nisam tražio. Nije me ujeo vuk, niti me je proklela ciganka. To se jednostavno... desilo. Jednog dana, proslog Novembra, ubrao sam neko cveće da stavim u vaze u crkvenoj kapeli. Tamo kod onog

lepog malog groblja na Sunčanom Bregu. Nikad ranije nisam video takvo cveće... i uvenuli su pre no što sam mogao da se vratim u grad. Svi do jednog su pocrneli. Možda je tada to počelo da se dešava. Nema nekog razloga da to mislim... ali verujem u to. I neću se ubiti. Oni su životinje, ne ja.

Ko piše poruke?

Ne zna. Napad na Martija Kozloua nije bio u nedeljnom listu Tarker Milsa, a on se ponosi time što ne sluša glasine. Takodje, kao što Marti nije znao za Louva do Noći Veštica zato što se njihovi verski krugovi ne dotiču, Presvetli Louv ne zna za Martija. I on se ne seća šta radi dok je preobražen u zver; samo taj pijani osećaj dobrog raspoloženja kada se ciklus završi, i napetosti pre idućeg.

Ja sam Božiji čovek, misli on, ustajući i počinjući da hoda, sve brže i brže u tihoj trpezariji gde dedin sat otkucava svečane tikove i svečane tokove. Ja sam Božiji čovek i ja se neću ubiti. Ja ovde radim dobro, a ako ponekad radim zlo, pa, ljudi su i pre mene radili zlo; zlo takodje služi Njegovoj volji, tako nas uči knjiga o Jovu; ako sam proklet sa Neba, onda će me Bog uzeti kad On to hoće. Sve stvari služe volju Boga... a ko je on? Da li da se raspitujem? Ko je bio napadnut 4. Jula? Kako sam (je) izgubio svoje oko? Možda bi trebao biti ućutkan... ali ne ovog meseca. Neka prvo vrate svoje pse natrag u stenare. Da...

On počinje da hoda sve brže i brže, povijenih ledja, nesvestan da njegova brada, obično retka (brije je tek svaki treci dan... za vreme prave mesečeve mene, naravno), je sada iskočila gusta, oštra i zamršena, i da je njegovo jedno smedje oko dobilo nijansu lesnika koja se malo po malo produbljuje ka smaragdno zelenoj, kakva će postati kasnije te noći. On se grbi dok hoda, i počeo je da priča sam sa sobom... ali reči su dublje i dublje, sve više i više nalik režanju.

Konačno, dok se sivo Novembarsko popodne pretvara u rano veće boje kovačevog nakovnja, on uleće u kuhinju, grabi ključeve Volarea sa kuke pored vrata, i skoro trči ka kolima. On vozi brzo ka Portlandu, smešeći se, i ne usporava kada prvi sneg počne da se kovitla pred njegovim farovima, igraći sa čeličnog neba. On oseća mesec negde iznad oblaka; oseća njegovu moć; grudi mu se šire, napinjući šavove njegove bele kosulje.

Na radiju nalazi rok-en-rol stanicu i oseća se jednostavno... sjajno!

I ono što se dešava kasnije te noći može biti pravda Božija, ili šala onih drevnih bogova koje su ljudi obožavali iz bezbednosti kamenih krugova tokom mesecom obasjanih noći - smesno je, svakako, veoma smesno, zato što je Louv išao čak do Portlanda da postane Zver, a čovek koga na kraju rastrže te snezne Novembarske noći je Milt Šturmfuler, čovek koji je ceo život živeo u Tarker Milsu... i možda naposljetku ima Boga, zato što ako postoji prvoklasno djubre u Tarker Milsu, to je Milt Šturmfuler. Došao je ove noći, kao što je i ranije dolazio, govoreći svojoj prebijenoj ženi Doni Li da ima posla, ali njegov posao je B-devojka Rita Tenison koja mu je dala ozbiljan slučaj herpesa, koji je on već preneo Doni Li, koja nije ni pogledala drugog muškarca, svih ovih godina.

Presvetli Louv je odseo u motelu zvanom Driftvud blizu Portland-Vestbruk puta, i ovo je isti motel koji su Milt Šturmfuler i Rita Tenison odabrali, ove Novembarske noći, za svoj posao.

Milt izlazi napolje u deset i petnaest da uzme bocu burbona koju je ostavio u kolima, i on u stvari čestita samom sebi što je daleko od Tarker Milsa na noć punog meseca kada Zver skače na njega sa krova snegom-prekrivenog Peterbiltovog deseto-točkasa i otkida mu glavu jednim ogromnim zamahom. Poslednji zvuk koji Milt Šturmfuler čuje u životu je vukodlakov urlik trijumfa; njegova glava se dokotrija ispod Peterbilta, izbuljenih očiju, krv mu prska iz vrata, i boca burbona mu ispada iz drhteće ruke dok Zver zaranja svoju njušku u njegov vrat i počinje da se hrani.

I sledećeg dana, ponovo u Baptističkoj Parohiji u Tarker Milsu i osećajući se jednostavno... sjajno, će čitati članak o ubistvu u novinama i pomisliće bogobojažljivo: On nije bio dobar čovek. Sve stvari služe Gospoda.

I posle ovoga, pomisliće: Ko je taj dečak koji šalje poruke? Ko je to bio u Julu? Vreme je da se to otkrije. Vreme je da se slušaju glasine. Presvetli Lester Louv namešta svoj povez, okreće sledeću stranicu novina i misli: Sve stvari služe Boga, ako je to Božija volja, naći ću ga. I ućutkati. Zauvek.

DECEMBAR

Petnaest minuta je do ponoći Novogodišnje Noći. U Tarker Milsu, kao i drugde na svetu, godina se blizi svom kraju, i u Tarker Milsu, kao i drugde na svetu, godina je donela promene.

Milt Šturmfuler je mrtav i njegova žena Dona Li, konačno oslobođena svojih okova, se odselila iz grada. Otišla u Boston, kažu neki; otišla u Los Andjeles, kažu drugi. Jedna druga žena je pokušala da vodi Knjižaru Na Uglu i nije u tome uspela, ali Berbernica, Pijačna Korpa i Bar, hvala na pitanju, dobro stoje. Klajd Korlis je mrtav, ali njegova dva nizašta-dobra brata su jos živi i zdravi, i prodaju svoje markice-za-hranu kod A&P-a dva grada dalje - nemaju dovoljno živaca da to rade ovde u Milsu. Baka Hegju, koja je pravila najbolje pite u Tarker Milsu, umrla je od srcanog udara, Vili Herington, devedeset-dve, se okliznuo na ledu ispred svoje male kućice na Ulici Bol krajem Novembra i slomio kuk, ali biblioteka je dobila pozamašnu sumu u testamentu bogatog vikendaša, i iduće godine počće radovi na dečjem krilu biblioteke, o kojem se godinama pričalo na sednicama. Oliju Parkeru gradonačelniku grada, u Oktobru je neprestano curila krv iz nosa, dijagnoza je glasila akutna hipertenzija. Dobro je da ti nije eksplodirao mozak, progundjao je doktor, skidajući povez za merenje krvnog pritiska, i rekao Oliju da skine četrdeset funti. Za divno čudo, Oli do Božica gubi dvadeset tih funti. On izgleda i oseća se kao novi čovek. "I ponasa se kao novi čovek", kaže njegova žena svojoj bliskoj prijateljici Deli Barni, sa sladostrasnim malim osmehom. Bredi Kinkejd, koga je ubila Zver dok je puštao zmaja, je jos uvek mrtav. I Marti Kozlou, koji je ranije sedeo odmah iza Bredija u školi, je jos uvek bogalj.

Stvari se menjaju, stvari se ne menjaju, i, u Tarker Milsu, godina odlazi kako je i došla - napolju urlajuća mećava zavija, a i Zver je

tamo. Negde.

U dnevnoj sobi Kozlouovih, gledajući Divlje Novogodišnje Veče Dika Klarka, sede Marti Kozlou i njegov Ujka Al. Ujka Al je na kauču. Marti sedi u svojim kolicima ispred televizora. U Martijevom krilu je pištolj, .38 Kolt Vudsman. Dva metka su u pištolju, i oba su od čistog srebra. Ujka Al je nagovorio svog prijatelja iz Hempdena, Meka MekKacena, da ih napravi u kalupu za metke. Taj Mek MekKacen, posle malo negodovanja je otopio Martijevu srebrnu kasiku za cipele sa let-lampom, i odmerio količinu baruta potrebnu da metak radi, a da po ispaljivanju ne odleti u tri lepe. "Ne garantujem da će da rade", taj MekKacen je rekao Ujka Alu, "ali verovatno hoće. Šta hoćeš da ubijaš, Ale? Vukodlake ili vampire?"

"Po jednog od oboje", kaže Ujka Al, uzvraćajući osmeh. "Zato su mi trebala dva. Neka avet se tu takodje smucala, ali joj je otac umro u Severnoj Dakoti i morala je da uhvati avion za Fargo." Malo se nasmeju oko toga i onda Al kaže: "Za mog nećaka su. Poludeo je za tim čudovištima iz filmova, i mislio sam da bi za njega bili interesantan Božični poklon."

"Pa, ako opali jedan u prazno, donesi mi ga u radnju", kaže mu Mek. "Voleo bih da vidim šta se desilo."

U stvari, Ujka Al ne zna šta da misli. Nije video Martija, niti bio u Milsu od 3. Jula; kao što je i predvideo, njegova sestra, Martijeva majka je besna na njega zbog vatrometa. Mogao je poginuti, ti glupi dupeglavce! Šta, za ime Božije, si mislio da uradiš? vice mu ona kroz telefonsku zicu.

Izgleda da su mu petarde spasle započinje Al, ali u svom uhu začuje reski zvuk prekinute veze. Njegova sestra je tvrdoglava; kad nešto ne želi da čuje, neće to da čuje.

Onda, početkom ovog meseca, došao je poziv od Martija. "Moram da te vidim, Ujka Ale", rekao je Marti. "Ti si jedini sa kojim mogu da razgovaram."

"Posvadjan sam sa mamom, dečko", odgovorio je Al.

"Važno je", rekao je Marti. "Molim te. Molim te."

I tako je došao i hrabro se suočio sa sestrinim ledenim, hladnim cutanjem, i hladnog, vedrog Decembarskog dana, Al je poveo Martija na vožnju u svojim sportskim kolima, Palmolive ga

postavljajući na suvozačevo sedište. Samo tog dana nije bilo jurnjave i divljeg smeha; Ujka Al je samo slušao dok je Marti pričao. Slušao je sa rastućom nestrpljivošću, kako je priča odmicala.

Marti je počeo ponovo pričajući Alu o noći sa divnom vrećom prskalica, i kako je razneo levo oko stvorenja sa Crna Mačka petardom. Onda mu je ispričao o Noći Veštica, i Presvetlom Louvu. Onda je ispričao Ujka Alu kako je počeo da šalje anonimne poruke Presvetlom Louvu... anonimne, sve sem zadnje dve, posle ubistva Milta Šturmfulera u Portlandu. Ove je potpisao bas kao što su ga učili u školi: Iskreno vas, Martin Kozlou.

"Nisi trebao da šaljes čoveku poruke, anonimne ili ne!" reče Ujka Al ostro. "Isuse, Marti! Da li si ikad pomislio da možda grešiš?"

"Naravno", reče Marti. "Zato sam se potpisao na zadnje dve. Nećeš li me pitati šta se dogodilo? Nećeš li me pitati da li je zvao moga oca i rekao mu da mu šaljem poruke u kojima ga pitam zašto se ne ubije i kažem mu da smo ga skoro uhvatili?"

"Nije to uradio, zar ne?" upita Al, već znajući odgovor.

"Ne", reče Marti tiho. "Nije pričao sa mojim tatom, nije pričao sa mojom mamom, i nije pričao sa mnom."

"Marti, može biti stotinu razloga zb-"

"Ne. Ima samo jedan. On je vukodlak, on je Zver, to je on, i on čeka pun mesec. Kao Presvetli Louv, ne može ništa uraditi. Ali kao vukodlak, može uraditi mnogo toga. Može me učutkati."

I Marti je govorio tako zastrašujuće jasno da je Al bio skoro uveren. "I šta hoćeš od mene?" upita Al.

Marti mu je rekao. Želeo je dva srebrna metka, i pištolj sa kojim će da ih ispali, i želeo je da Ujka Al dodje za Novogodišnju Noć, noć punog meseca.

"Neću uraditi takvu stvar", reče Ujka Al. "Marti, ti si dobar dečko, ali postaješ ćaknut. Mislim da imaš dobar slučaj Groznice Kolica. Ako ponovo razmisliš o tome, uvidećeš i sam."

"Možda", reče Marti. "Ali pomisli kako ćeš se osećati kada te pozovu 1. Januara i kažu ti da ležim mrtav u krevetu, izvakan na komadiće? Želiš li to na svojoj savesti, Ujka Ale?"

Al stade da govori, i onda zatvori usta sa škljocajem. Skrenuo je na stazu ka garazi, slušajući kako prednji točkovi Mercedesa krcksaju u

svežem snegu. Prebacio je u rikverc i posao natrag. Borio se u Vijetnamu i tamo osvojio par ordena; uspešno je izbegao duge veze sa nekoliko pohotnih mladih dama; i sada se osećao uhvaćen i zarobljen od strane svog desetogodišnjeg nećaka. Svog obogaljenog desetogodišnjeg nećaka. Naravno da nije želeo tajvu stvar na svojoj savesti - čak ni mogućnost da se takva stvar desi. I Marti je to znao. Kao što je znao i da ako Ujka Al smatra da postoji jedna šansa u hiljadu da je on u pravu.

Četiri dana kasnije, 10. Decembra, nazvao je Ujka Al. "Sjajne vesti!" razglašavao je Marti svojoj porodici, ulazeci kolicima u dnevnu sobu. "Ujka Al dolazi za Novu Godinu!"

"Sasvim sigurno ne dolazi", kaže njegova majka svojim najhladnijim i najstrožijim tonom.

Marti se nije dao pokolebati. "Jao, izvini - već sam ga pozvao", reče. "Obećao je da će doneti prskajući prasak za kamin."

Martijeva majka je do kraja dana mrko gledala Martija svaki put kad bi pogledala u njegovom pravcu ili on u njenom... ali nije nazvala svog brata da mu kaže da ne dodje, i to je bilo najvažnije.

Te večeri, za večerom, Ketu mu je siktavo prošaptala u uvo: "Ti uvek dobiješ ono šta želiš! Samo zato što si bogalj!"

Smešeći se, Marti joj je odgovorio šapatom: "I ja tebe volim, seso."

"Ti malo strašilo!"

Okrenula se na drugu stranu.

I evo ga, Novogodišnje Veče. Martijeva majka je bila sigurna da se Al neće pojaviti, jer je oluja postajala sve snažnija, vetar je urlao, naricao i ispred sebe terao sneg. Iskreno rečeno, Marti je i sam imao nekoliko loših trenutaka... ali Ujka Al je stigao oko osam, ne u svom sportskom Mercedesu, već u pozajmljenim kolima.

Do jedanaest i trideset, svi su otisli u krevet sem njih dvojice, što se uklapalo u Martijev plan. I iako Ujka Al jos gundja o celoj stvari, doneo je ne jedan već dva pištolja sakrivena ispod svog CPO kaputa. Onaj sa dva srebrna metka bez reči je dao Martiju, posto je cela porodica otišla na spavanje (kao da naglasi svoje nezadovoljstvo, kad je išla u krevet, Martijeva majka je zalupila vrata spavaće sobe koju deli sa Martijevim ocem - jako ih zalupila). Drugi je napunjen uobičajenijom olovnom municijom... Al razmišlja da ako

ludak provali ovde noćas (a kako vreme prolazi i ništa se ne dešava, sve više sumnja u to), Magnum .45 će ga zaustaviti.

Sada, na televiziji, sve češće prikazuju veliku osvetljenu loptu na vrhu Zgrade Alajd Kemikal-a na Tajms Skveru. Poslednji minuti godine ističu. Gomila vrišti. U uglu nasuprot televizora, božično drvce Kozlouovih jos stoji, sušeći se, postajući pomalo smeđe, izgleda zalosno rascupano.

"Marti, ništa-", počinje Ujka Al, i onda se veliki prozor u dnevnoj sobi razbija u bljesku stakla, puštajući unutra zavijajući crni vetar, kovitlajuće oblake snega... i Zver.

Al je za trenutak sledjen, potpuno sledjen užasom i nevericom. Velika je, ova Zver, možda sedam stopa visoka, iako je pogrbljena tako da joj se prednje ruke-šape skoro vuku po podu. Njegovo jedno zeleno oko (bas kao što je Marti rekao, misli on skamenjeno, sve, bas kao što je Marti rekao)gleda okolo sa strašnom, divljom inteligencijom... i zaustavlja se na Martiju, koji sedi u svojim kolicima. On se baca na dečaka, zaglušujući urlik trijumfa izlazi iz njegovih grudi i prolazi pokraj ogromnih žuto-belih zuba.

Smireno, sa skoro nepromenjenim izrazom lica, Marti diže .38 pištolj. On izgleda veoma mali u svojim kolicima, noge su mu nalik na čačkalice unutar mekog izbledelog džinsa, krznene papuče su mu na nogama koje su mu bile krute i neosetne celog života. I, neverovatno, kroz besno arlaukanje vukodlaka, kroz urlanje vetra, kroz kakofoniju svojih sopstvenih preplašenih misli kako ovo može biti svet stvarnih ljudi i stvarnih stvari, kroz sve ovo Al može čuti svog nećaka kako kaže: "Jadni stari Presvetli Louv, pokušaću da te izbavim."

I kako se vukodlak baca, njegova senka mrlja na tepihu, njegove ruke sa kandžama ispružene, Marti okida oroz. Zbog manje količine baruta, pištolj pravi skoro apsurdno beznačajan prasak. Zvuci kao Dejzijeva vazдушna puška.

Ali vukodlakov urlik besa prelazi u jos višu oktavu, postajući sada ludačko cviljenje od bola. On udara o zid i njegovo rame probija rupu sve do druge strane. Kurijer-Ivsova slika mu pada na glavu, klizi niz debelo krzno na ledjima i razbija se dok se vukodlak okreće. Krv teče niz divljačku, kosmatu masku njegovoga lica, i njegovo zeleno

oko izgleda pometeno i zbunjeno. Počinje da se tetura ka Martiju, režeći, njegove kandže-ruke se otvaraju i skupljaju, njegove škljocajuće čeljusti puštaju isprekidane oblačice krvave pare. Marti drži pištolj u obe ruke, kao što malo dete drži svoju šolju. On čeka, čeka... i kako vukodlak ponovo skače, on opali. Čudesno, drugo oko zveri se gasi kao sveca na oluji! On ponovo vrišti i posrće, sada slep, ka prozoru. Mećava se poigrava zavesama i obmotava mu ih oko glave - Al primećuje cvetove krvi koji počinju da se rascvetavaju na beloј tkanini - dok se, na televiziji, velika svetleća lopta spusta niz jarbol.

Vukodlak pada na kolena dok Martijev tata, raširenih očiju i u svetlo žutoj pidžami, uleće u sobu. Magnum .45 je jos uvek u Alovom krilu. Nije ga ni podigao.

Sada se Zver srusi... jednom zadrhti... i umre.

Gospodin Kolzou bulji u telo, otvorenih usta.

Marti se okreće Ujka Alu, sa pištoljem koji se jos puši u rukama. Lice mu izgleda umorno... ali smireno.

"Srećna Nova Godina, Ujka Ale", kaže on, "mrtva je. Zver je mrtva." I onda počinje da plače.

Na podu ispod slojeva najboljih zavesa gospodje Kozlou, vukodlak je počeo da se menja. Dlaka koja je pokrivala njegovo lice i telo izgleda kao da se nekako uvlači. Usne, povučene u grimasi bola i gneva, se opuštaju i pokrivaju sve manje zube. Kandže se čudesno pretvaraju u nokte... nokte koji su skoro patetično izgriženi.

Presvetli Lester Louv lezi tamo, obavijen krvavom zavesom, sneg pada oko njega bez ikakvog reda.

Ujka Al prilazi Martiju i teši ga dok Martijev tata zapanjeno blene u golo telo na podu i dok Martijeva majka stiskajući okovratnik svog mantila, tiho ulazi u sobu. Al grli Martija čvrsto, čvrsto, čvrsto.

"Bio si dobar, mali", šapuće on. "Volim te."

Napolju, vetar zavija i urla po snežnom nebu, i u Tarker Milsu prvi minut nove godine postaje istorija.

POGOVOR

Svaki predani posmatrač meseca će znati da sam, bez obzira na godinu, dao sebi velike slobode sa mesečevim ciklusom - obično da iskoristim dane (Valentinovo, 4. Juli itd.) koji "obeležavaju" određene mesece u našim umovima. One čitaoce koji smatraju da sam to uradio iz neznanja uveravam da nisam... ali iskušenju jednostavno nisam mogao da odolim.

Stiven King
Avgust 4, 1983

Table of Contents

[Naslovnica](#)

[Stiven King -Ciklus Vukodlaka](#)

[JANUAR](#)

[FEBRUAR](#)

[MART](#)

[APRIL](#)

[MAJ](#)

[JUN](#)

[JUL](#)

[AVGUST](#)

[SEPTEMBAR](#)

[OKTOBAR](#)

[NOVEMBAR](#)

[DECEMBAR](#)

[POGOVOR](#)